

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Om gudelig veltalenhed og om Aristoteles' retorik m.m.

Citation: Kierkegaard, Søren: "Om gudelig veltalenhed og om Aristoteles' retorik m.m.", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p319-txt-shoot-idf4249bef-6120-4d23-b041-08dfd49720c6.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Til: Noget om gudelig Veltalenhed

En besynderlig Climax.

... Jeg har hørt en Præst, der prædikede over et Mirakel, og for ret at skaffe Efterretningen derom Troværdighed, først udviklede, at Disciplene havde seet det med Troens Øine, men nu selv mistvivlende om dette Arguments Tilforladelighed samlede hele sin Mimik og Veltalenhed og transpirerende Anstrængelse paa det sidste Moment: at de havde endog seet det med disse deres sandselige Øine. Hans Velærværdighed syntes at være af den Mening, at Sandse-Vished er højere end Troens (dette er allerede forvirrende nok) selv i Forhold til et Mirakel, der er dialektisk lige stik mod Sandserne - godt var det, han sagde Amen, det var det Bedste han sagde, thi han syntes virkelig at være lige saa vel underrettet om Christendommen som Peer Degn, der engang havde kunnet hele Fadervor paa Græsk, men nu blot kunde huske, at det sidste Ord var Amen. Det ender vel med, at dette bliver Definitionen paa en Prædiken: det er en Tale som holdes af en Præst og som ender med det Ord: amen.